

Joël

1

1 Dit bin de woorden van den Eêre an Joël, de zeune van Petuël.

De sprienk'aeneplaege en de droôgte

2 Noe mò je es ôre, julder oudste van 't land,
en luuster goed nì me, mensen die a ier in 't land weune!

È julder oôit van z'n leven zòiets mee'emìkt,
of zoue je voor'ouwers dat mee'emìkt è?

3 Vertel t'r over an je guus,
en lèt die 't an uldere guus vertelle
en lèt die 't dan wee deurvertelle
an die a d'inae komme.

4 Wat a den eêste sprienkaene liet stae, dat ei den twìden op'efrete
en wat a den twìden nog liet stae, dat ei den derden of'eknove
en wat a den derden nog overliet, dat ei den vierden glad op'ekelfd.

5 Wakker worre drienkers en schreêuwe,
brult 't uut, wienzuupers,
wan 't sap van de wiegerd zu je nie mì proeve!

6 Een ontzaggelik groôt en aollemachtig sterk volk
ei m'n land an'evaolle,
mie tannen as een leêuw,
mie kaeken as een leêuwinne.

7 M'n wiegerd è ze glad verrieneweerd,
en van m'n viegeboôm è ze brand'out emìkt,
de pelle è ze d'r of'etrokke en wig'emierterd
en de schoten zie effenof wit.

8 Brul mae, as een misje dat a in 't zwart gèt,
in de rouwe om d'r anstaende man.

9 D'r is gin graen en gin wien mì te vinden,
voe offers in 't uus van den Eêre.

De priesters die a den Eêre diene,
bin aol in de rouwe.

10 De grond is beêndrôge,
't land lig t'r treurig bie,
wan 't graen is wig'eteerd,
de wien is verdampt
en den olie verdroôgd.

11 Boeren, wees beschaemd
en wienboeren jammer mae,
om de terve en de geeste,
wan den oest is t'r an.

12 De druve is verschrumpeld,
de viegeboôm stì te kwienen,
de granaatappel, de dadel en de appel,
aolle bômen verdrôge
en 't plezier van de mensen d'r bie.

13 Priesters, loôp in de rouwe,
schreêuw van ellende, dienaers an 't altaer,
klaeg en kerm eêl de nacht deur, dienaers van mien God.

Wan d'r is t'r gineên
die a nog graen of wien in 't uus van God kom offere.
14 Roep de mensen op om te vasten
en roep ze bie mekare voe een plechtige bieëênkomst.
Lit de oudste en aol de inweuners van 't land bie mekare komme,
in den tempel van den Eêre, juldere God
en schreëuw tegen den Eêre.

15 Eêre m'n tied, wat een ieselike dag!
Den dag van den Eêre is a kortbie.
Dien dag van de verwoestieng,
dir a God ontzag mie ofdwiengt.
16 Me è 't eten toch voor ônze ôgen op'efrete zie worre?
In den tempel van ônze God bin de vreugde en 't gejubel glad wig.
17 't Zaed lig te verdrôgen tussen de kluten,
eêl de voorraed is nì de knoppen,
de schuren bin mie de grond gelieke emìkt,
't graen is effenof wig'eteerd.
18 Oôr es oe a de beesten tekeêr gae,
ze dole mae rond,
wan ze vinde niks om te freten,
zelfs de schaepen en de geiten gae d'r an!
19 An joe vraeg ik om ulpe, Eêre,
noe a 't vier aol 't gos verteerd ei
en de bômen aol verschroeid bin.
20 En ok de beêsten die a in 't wild leve roepe om joe,
noe a aolle dulven drôge stae
en 't leste bitje groen deur 't vier verbrand is.

2

1 Blaes op den 'oorn op de Sion,
slae alarm op m'n heilige berg!
Lit aol die a ier weune rille van vrêze,
den dag van den Eêre is op komst! Ie is a vlakbie!
2 't Is een dag van 't doenkerste duuster,
doenkere, dreigende wolken, bin d'r dien dag.

Net as 't eêste licht 's ochens
stroôï een groôt, machtig volk
z'n eigen uut over de bergen.
Zò a t'r nog noôit gin ewist eit en
zò a t'r ok noôit van z'n leven nog eên za komme.
3 An de kop een verterend vier,
an de staert een verschroeiende vlamme
Voor ze lig 't land as 't Hof van Eden,
mae achter ze bluuf t'r een kaele woestijn over
en niks kan d'r an ontkomme.
4 't Lieke net paerden,
paerden op weg nì 't gevecht.
5 As raetelende waegens
raeze ze over de tuppen van de bergen,
roenkend as vier dat a de stoppels verteert,
as een groôt sterk volk,
klaer voe 't gevecht.
6 Aol die a 't zie, die krupe in een dotje,
ze worre aol zò wit as een liek.
7 Voe niks nie benauwd komme ze an'evloge

as soldaten klumme ze op de muren.
Ze vliege aol blindeliengs nì voren
en gineên wiek t'r of van z'n pad.
8 D'r is t'r nie eên die a een aar wigdouwt,
mae aollemille gae ze rechtdeur.

A vaolle d'r nog zòvee neer,
de rest bluuf gewoon in de reke.
9 Ze sturme de stad in,
ze klumme over de muren,
ze drienge de uzen binnen,
ze komme as dieven deur 't raem.

10 De aerde gè t'r van beve
en den emel trilt ervan.
De zonne en de maene worre verduusterd
en de starren bin nie mî te zien.

11 Dîr ei je den Êere!
Z'n stemme klienkt voor z'n leger uut
en z'n leger dat is kolosiaal
Z'n bevel is wet en wat a t'n zeit dat gebeurt.
Ja, de dag van den Êere is eêl verschrikkelijk,
wien kan die dag deurstae?

12 En dîrom, zei den Êere, je kan nog bie me terugkomme, gè mè vaste en treure en
rouwe, mie arte en ziele. 13 Je motte j'n arte schore en nie je goed en terug gae nì den
Êere, juldere God. Ie is genadig en vol compassie. Ie wor nie gauw kwaed en je kan
aoltied op z'n rekene en voe vergevieng ka je aoltied bie z'n terecht. 14 Wien za 't
zegge? 't Zou best kunne da t'n op are gedachten komt en d'r spiet van kriegt en da t'n
julder toch nog wil zegene. En dan ku je wee graen en wien offere an den Êere, juldere
God!

15 Blaes op den 'oorn op de Sion,
roep de mensen op om te vasten
en roep ze bie mekare voe een plechtige bieëênkomst.

16 Roep eêl 't volk bie mekare,
en lît ze d'r eigen aol zuvere.
Roep de ouwe mensen en de guus bie mekare
en de kleine guus die a de bost nog è.
De bruidegom die mò t'r ok nì toe
en z'n bruid die mò meekomme.

17 Priesters, dienaers van den Êere,
julder motte schreëuwe en smeke in de tempel,
van 't voor'uus toet an 't altaer:
'Spaer je volk toch, Êere,
je lît j'n eigen volk toch nie
bie are volken voe spot en schandaal stae.
Je lît 't toch nie gebeure da d'are volken zegge:
'Wîr is die God van zulder noe, ee?'

De belofte dat 't wee goed za komme

18 En dan za den Êere opkomme voe z'n land en ie za compassie è mie z'n volk. 19 Wan
den Êere zei tegen z'n volk: Ik za ik zurge da julder wee graen en wien en olie è, wè
zatters. En 't za nie gebeure da d'are volken de spot mie julder drieve, dî zurg ik wè voe.
20 Ik za die a uut 't noorden komt wigjaege en dan drieve ik n nì een land dat a doôds en
dorre is. Die an de voorkant jaeg ik nì 't oôsten en die van achter jaeg ik nì 't westen, de
zeê in. Dan za 't stienke, glad verschrikkelijk, stienke as een doôd beêst. Den Êere ei
grôte diengen edae.

21 Kluten, je oef nie nie mî benauwd te wezen,

bost uut mekare van blieschap,
wan den Eêre doe grôte diengen.
22 Beêsten, je oeve nie mî benauwd te wezen,
wan 't groene gos groei wee in de woestijn.
De bômen ange stieevol vruchten
en de viege en de druve geve een enormen oest.
23 Wees blieë, beweuners van Sion
en jubel voe den Eêre, juldere God.
Ie geef julder een lekker mals buitje,
en op z'n tied lît n 't flienck regene:
in 't vroege en in 't laete,
net a 't nôdig is.
24 De doffloer lig wee stieevol graen,
en de vaeten lôpe over van de wien en den olie.

25 Ik za zurge dat 't aol wee goed komt. Ik za de schae vergoede die a julder aol die
jaeren eleën è deur dat grôte leger dat a julder oest op'efreten eit. Die zwermen
sprienkaenen die a 'k op julder of'estierd è. 26 Je zulle wee eten è zòvee as a je opkan,
je zu d'r nog van over'ouwe. En dan za je den Eêre, juldere God, prieze, die a
butengewone diengen mie julder edaen ei. M'n volk za z'n eigen noôit mî oeve te
schaemen. 27 En dan za je gewaer worre da 'k onder 't volk van Israël weune en da
alleênig ik, den Eêre, juldere God bin. M'n volk za noôit mî voe spot en schandaal stae.

3

1 En dînae za t'r dit gebeure:
ik za 'k m'n Geêst uutstorte over aolle mensen.
Je zeunen en je dochters zu profetiese uutspraeken doe,
ouwe mensen zulle drômen drôme
en jonge gasten visioenen zie.
2 Zelfs slaven en slavinnen
zulle in die tied vol van m'n Geêst worre.
3 Ik za têkens geve
an den emel en op de aerde:
bloed en vier en plumen van roôk.
4 De zonne za verduusterd worre
en de maene verandere in bloed,
voor a die grôte en vrêselike dag van den Eêre komt.
5 En aol die a de naem van den Eêre anroept za ered worre:
op de berg Sion en in Jeruzalem zu ze veilig weze,
liek a den Eêre beloofd eit.
En aol die a den Eêre za roepe,
die zu ered worre.

4

Den Eêre geef z'n oordeël over de volken

1 Wan kiek, in dezelfde tied da 'k de balliengen terugbrienge nî Juda en nî Jeruzalem, 2
za'k aolle volkeren bie mekare brienge op de vlakte van Josafat en dî za 'k over ze
oordêle. Want ze è mien eigendom, m'n volk Israël tussen de volken uut'estroôid en ze è
m'n land verdeêld. 3 Ze è de taerlieng egoôid om m'n volk, ze è een jongsje eruuld tegen
een oere en een misje verkocht voe wien, om d'r eigen dî mie te bezatten.

4 En dan nog es wat, julder die a in Tyrus en Sidon weune en aolle Filistijnen bie mekare,
ee, wat dienke julder wè? Wouwe julder wraak neme op mien? Ee, wazze julder van plan
om mien te pakken te neme? Dan za'k julder es eêl gauw terugpakke. 5 Julder è m'n
goud en m'n zulver mee'enome en m'n kostelike spullen nî julder paleizen ebrocht. 6
Julder è de mensen van Juda en die van Jeruzalem verkocht an de Grieken en op die
maniere uut d'r eigen land wig'ejoge. 7 Mae ik za ze terug'aele van de plekke dî a julder

ze nì toe verkocht è. 't Za julder diere komme te staen. 8 Je zeunen en je dochters za 'k deur de mensen van Juda an de Sabeërs laete verkôpe en die weune eêl varre wig. Den Eêre ei 't ezeid.

9 Doe een oproep an de volken:
mìk j'n eigen klaer voe de strijd,
lìt de soldaten mae komme en
lìt aol die a kunne vechte kommen elpe!
10 Mìk een zwaerd van je spae,
en een speer van je zekel
en de zwakken die mò zegge:
'Ier ei je mien, ik vechte mee!'
11 Allé, volken ier rondom,
schie es een bitje op en kom bie mekare
-Eêre, stier je machtige leger dî nì toe!-
12 Lìt ze mae komme, de volken,
lìt ze mae optrokke nì de vlakke van Josafat.
Dì za 'k over ze oordêle.

13 Slì de zekel d'r in,
't is tied voe den oest.
Kom op en stamp de druven,
de wienpers is vol,
de vaeten lôpe over,
ze lôpe over van aol 't kwaed.
14 't Zie zwart van de mensen in 't dal van 't oordeêl!
't Duur nie lank voor a den dag van den Eêre komt!
Dì za t'n z'n oordeêl geve.
15 De zonne en de maene worre verduusterd
en de starren bin nie mì te zien.
16 Den Eêre bulder van de Sion
en ie lît z'n eigen ôre vanuut Jeruzalem,
zô ard, da d'n emel en d' aerde d'r van beve.
Voe z'n volk za den Eêre een schuulplekke weze,
voe de Israëlieten een fort.
17 Dan zu je wete da ik,
den Eêre, juldere God bin,
die a op de Sion weunt, m'n heilige berg.
Jeruzalem za een heilige stad weze
en vremd volk za dî nie mì binnenkomme.

18 En a t't dan eênmaal zòvarre is,
dan za de wien van de bergen drupe
en de melk stroôm van de heuvels.
Aolle beken van Juda zulle volstrôme mie waeter
en in 't uus van den Eêre za waeter opwelle
dat a 't droôgste land nog groen mìkt.
19 Mae Egypte wor een wildernisse
en Edom een kaele woestijn.
Dat kom deur aol uldere misdaeden tegen Juda,
en 't onschuldige bloed dat a ze vergoten è.
20 Wan Juda za voe eêwig bluve bestae
en Jeruzalem za bewaerd bluve voe aol d'r naezaeten.
21 Dienk je da 'k die bloedschuld nie za wreke?
Dan za je nog vee stae te kieken!
Wan den Eêre die weun op de Sion.

